

Politicile sociale, temă secundară pentru politicienii români de până acum

Politicile publice sunt sarcina clasei politice. Dacă ne întrebăm pe cei de la Partidul Democrat Liberal, aceasta este singura rațiune pentru care sistemul democratic a instaurat clasa politică drept clasă conducătoare. Spunți dumneavoastră, stimați colegi, care sunt subiectele de interes, manifestate în intervenții publice și cele legislative, ale oamenilor politici din România? Vorbesc politicienii români despre altceva decât persoane, calități ale lor, manifestări ale acestora (*pauză de respirație*) sau proiecte de legi disparate, aruncate în parlament la întâmplare, pentru a rezolva probleme de moment, în stil pompieristic?

Singurele analize serioase, cu date statistice solide, cu evaluări profesionale, efectuate de cei mai buni specialiști români pe domeniu, au fost efectuate la Palatul Cotroceni, în ultimii cinci ani, sub conducerea și la cererea Președintelui Traian Băsescu. Interesul pentru programele de politici publice l-a distanțat pe actualul șef al statului de oricare dintre persoanele publice care își dau cu părerea, doct, pe televizoare și în presă. Lipsa de coerență și eficiență a politicilor sociale sunt evidente pentru oricare dintre locuitorii acestei țări, blocați în straturi sociale polarizate excesiv.

Opozanții reformelor structurale necesare statului român, mai găsiseră un pretext pentru stagnarea care ne caracterizează de douăzeci de ani încoace: nu se fac reforme radicale în momente de criză. S-au găsit tocmai național-liberalii să spună asta, cei care pretind că au în vocabular și înțelesul exact al termenului de criză. De fapt, în mod evident, și semnatarii moțiunii de cenzură de săptămâna trecută știu că esența termenului CRIZĂ este *oportunitate*, adică șansa de a reforma tot, fără să mai fie nevoie să dărâmi tot ce se dovedise ineficient, până la acea perioadă. Nevoia de reformare nu mai este satisfăcută, în perioade de

criză, prin necesitatea de a dărâma întâi, din temelii, tot ceea ce încurcă procesul, ca abia apoi să reconstruiești. Criza rezolvă ea, în sine, problema dărâmării structurilor care s-au dovedit ineficiente. Nu mai rămâne decât ca noua viziune asupra domeniului atins de criză, să fie pusă în aplicare. Întreaga istorie a lumii a dovedit asta cu asupră de măsură.

Doamnelor și domnilor colegi,

Știți foarte bine că am dreptate atunci când afirm că este rușinos pentru societatea românească să continue tergiversarea modernizării statului și să blameze pe motive inventate reformele structurale absolut vitale. Raportul prezidențial elaborat pe marginea situației socio-economice arată clar faptul că, în contextul socio-economic de astăzi ar trebui să facem față unei duble provocări: reducerea încasărilor bugetare și a veniturilor populației și nevoia de creștere a cheltuielilor de protecție socială. Dacă ne uităm dincolo de realitatea de peste o oră, sau de peste cinci ore, atunci realizăm și alfel de realități, pe care le tot ignorăm, pentru că ne afectează prea puțin în acest moment: îmbătrânirea accelerată a populației prin politicile implicite de descurajare a natalității și prin migrație. Nu s-a preocupat nimeni de asta, până acum, așa cum nu s-a preocupat nimeni nici de șansele reale ale generației tinere într-o societate globalizată și nici de asigurarea calității actului medical, prin calificarea unui personal care să fie și dispus să sprijine concetățenii, în efortul de asigurare a sănătății. Cu alte cuvinte, dezinteresul pentru resursa umană, în România, a depășit demult cotele acceptabile. Nici o politică socială, promovată de vreun guvern social-democrat, liberal sau țărănist n-a avut în vedere o viziune pe termen mediu și lung asupra dezvoltării societății românești, în ansamblul ei. Carențele sistemului național de protecție socială, identificate de comisia prezidențială reprezintă baza de la care oricare dintre noi, de bună credință, poate enumera cauzele lipsei de perspectivă față de evoluția românilor, în ansamblu, ca națiune. Specialiștii au pomenit, în raport, despre lipsă de coerență instituțională și de planificare strategică, despre risipa banului public, inechitate flagrantă în distribuirea resurselor bugetare dar,

mai ales, despre existența unor riscuri sociale majore generate de tendințele de evoluție a structurii populației.

Adică, tot despre lipsă de politici publice vorbim, pentru că problemele rezolvate de guvernanții români, din 1990 și până acum, au fost doar cele ale clasei privilegiate, ale celei care are acces la structurile de putere și de conducere, din statul român. Nici nu-i de mirare că mai mult de o zecime din populația țării a ales să părăsească țara, în efort individual de salvare familială, de vreme ce tot situația grupurilor restrânse a fost rezolvată și prin actele de guvernare.

Ar fi un gest de mare responsabilitate din partea noastră, a celor care ne aflăm aici tocmai pentru a da coerență și viziune (*pauză f. scurtă*) eforturilor de transformare a statului român într-unul capabil să aibă grijă de cetățenii săi, să ne preocupăm cu adevărat de șansele cetățenilor noștri de a se împlini personal și profesional pe aceste planuri mioritice, nu în alte zone ale globului. Planurile de monitorizare și evaluare a strategiilor curente și anterioare ar trebui să fie punctul de plecare pentru orice nou plan elaborat. Gândiți-vă, stimați colegi, nimeni n-a efectuat vreodată, în vreo instituție românească, în afara Curții de Conturi, o analiză obiectivă a execuției bugetare proprii.

Numai când vom fi capabili de o asemenea performanță vom putea să găsim soluții pentru îmbunătățirea mecanismelor de alocare eficientă a resurselor și pentru creșterea productivității muncii. Iată de ce, propunerea președintelui Traian Băsescu de a trasa, la unison, întreaga clasă politică, a liniilor directoare pe care să poată fi construit actul de guvernare coerent și predictibil, merită luată în considerare și să întrunească adeziunea noastră!

29 septembrie